

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΑΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣ ΕΚΕΙΝΗΝ

ΚΥΝΗΓΟΥΣΑΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΝ

Είν' επικίνδυνον πολύ με τέτοιον παγετό
 Νά φέρετε στὸ ὑπαιθρον κουστούμι σὸν αὐτό...
 Νά ρίξω τὸν μανδύα μου στῆς πλάτες ἐπάνω,
 Κι' ἐγὼ τὴν π ε τ α λ ο ὀ δ α σας μονάχος μου τὴν πιάνω...

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ταύτην κάπασχολεῖ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τὸ ζήτημα τῆς προσθέτου τιμῆς εἰς τὸ φράγκον τοῦ ἐκτελωνισμοῦ τῶν ἐμπορευμάτων. Ὡς ἐκ τούτου πολλὰ διενέξεις ἔλαβον χώραν μεταξὺ διαφόρων κυρίων καὶ κυριῶν.

Μία κυρία ὑπανδρὸς λ. χ., ἠκούσθη λέγουσα πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς :

— Πάλι ἑκατὸ δραχμὰς μοῦ δίδεις διὰ τὸ φόρεμα; τὸ φράγκο νύξησε 15 λεπτά.

— Ὡχ ἀδελφὴ! ἄς τὴν πληρώσῃ ὁ κύριός σου ἐπὶ τέλους τὴν διαφοράν.

— Ἄ, ὁ ἀνδράς μου δὲν ἀνακατεύεται μὲ τελωνεῖα! ἔχουμε ἕνα χρόνον τώρα ποῦ τοῦ τὰ βάζουμε ἀτελώνιστα...

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσθήκης αὐτῆς τοῦ τελωνιακοῦ δασμοῦ παρετηρήθη δυστυχῶς κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, εὐθύς μάλιστα μὲ τὴν πρώτην ἀναγγελίαν τῆς ὑψώσεως τοῦ φράγκου ἐξαιρετικῶς τὰ γυναικεῖα φορέματα ὑψώθησαν πολὺ ἀπὸ... μερικοὺς γνωστοὺς ἐμπόρους.

Εἰς ἕν ἐμπορικὸν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ μία κυρία εἰσέρχεται καὶ ζητεῖ ὑφασμα διὰ φόρεμα.

- Πόσον ὁ πῆχυς, παρακαλῶ.
- Τρία φράγκα.
- Πῶ πῶ! τί ἀκρίβεια εἶν' αὐτὴ!.. Πέρυσι τὸ ἐπωλοῦσατε μόνον δύο.
- Τί νὰ σὰς κάμωμεν, κυρία μου; νύξηθη ὁ δασμός. Ὅταν ἐλαττώθῃ πάλιν, σὰς ὑποσχόμεθα νὰ κάμωμεν ἀμέσως πρὸς χάριν σας τὰ τρία δόο...

Καὶ μεταξὺ δύο κυριῶν :

- Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, σερί μου. Τώρα πλέον ἀπεφάσισα κ' ἐγὼ οἰκονομίαν. Ἐπὶ γὰρ προχθὲς στὸν ἔμπορον, ποῦ μοῦ κάνει πίστωση, διὰ νὰ πάρω δέκα πῆχες πράγμα καὶ μοῦ ἔδωκε μόνον ἑπτὰ. Καλὰ, τοῦ λέγω, καὶ τὰ μανήκια;
- Αἱ λοιπὸν τί σοῦ ἀπάντησε;
- Ἐκοῦνησε τὸ κεφάλι του μὲ λύπην καὶ μοῦ εἶπε: Πάει ἐκεῖνος ὁ καιρὸς ποῦ ἠξεύρατε, κυρία μου! μανήκια παιὰ δὲν ἔχει!....

Ὡς ἐκ τούτου πολλὰ κυρία, συνελθοῦσαι εἰς ἰδιαιτέραν σύσκεψιν εἰς ἕνα μυστικὸν σαλονάκι, ὡς ἐπληροφορήθημεν, ἔλαβον γενναίαν ἀπόφασιν χάριν οἰκονομίας νὰ κόψουν τὰς οὐράς των.

Πρὸς τοῦτο ἀπετάθησαν εἰς τὴν κυρίαν Τασιάν, ἢ ὅποια ἀνέλαβε τὴν ἐγχείρησιν προθύμως, ἀλλὰ παρεκάλεσε νὰ ἔχουν ὀλίγην ὑπομονὴν μέχρις ὅτου ἔλθῃ ὁ Ἀγγλικὸς στόλος εἰς τὸν Πειραιά...

Σχετικῶς λοιπὸν μὲ τὰς νέας φορολογίας, σὰς παραθέτομεν καὶ ἕν ἐπίγραμμα πρὸς

μίαν γνωστὴν δεσποινίδα, περιφνημὸν διὰ τὴν λιποσαρκίαν τῆς :

Καὶ τώρα παιὰ μὲ τῆς Ἀμύνης τὸ Ταμεῖο, πές μου, γλυκεῖα ξερακιανή, πῶς θὰ σὲ πάρω; ποῦ ἂν σὲ πάρουν μυρουδιὰ στὸ τελωνεῖο θὰ σὲ φορολογήσουνε γιὰ μπακαλιάρω; ... Κ' ἔτσι θὰ γείνη φόρος ὄλ' ἢ προικὰ σου, καὶ θὰ μὰς πάρουν ὅλα τὰ καλά σου, κ' ἐγὼ θὰ μείνω μόνω μὲ τὴ γλύκα σου νὰ γλύφω σὰν σκυλὺ τὰ κόκκαλά σου!...

Ἀλλὰ καὶ ἕν ἄλλο ἀκόμη σπουδαῖον ζήτημα συγκινεῖ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς τὸν Ἀθηναϊκὸν γυναικεῖον κόσμον. Ἡ πτώσις τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ. Τὰ τηλεγραφήματα κατατρώγονται καθ' ἑκάστην πρωΐαν, μία δὲ νεαρὰ κυρία, νυμφευθεῖσα ἕνα κύριον ἡλικιωμένον, ὡς ἐκ τῆς περιουσίας του, ἔχει ἰδιαιτέραν μανίαν κάθε πρωὶ νὰ μάθῃ ἂν καὶ τὸ Ῥωσικὸν φρούριον ἐπὶ τέλους θὰ πέσῃ.

- Ἐ, ἐρωτᾷ ὁ σύζυγος περιεργός· ἔπεσε;
- Καὶ ἐκεῖνη κινουσα τὴν κεφαλὴν:
- Τίποτε· αὐτὸ δὲν εἶνε ἄπ' αὐτὰ ποῦ πέφτουν εὐκόλα. Ἐγὼ ἢ κακομοῖρα σοῦ τὸ εἶπα: οἱ Ῥῶσοι ἀ ν τ ἔ χ ο υ ν π ο λ ῦ ...

Καὶ μία πολὺ ἔντιμος κυρία πρὸς ἕνα ἀξιωματικὸν τοῦ Ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν πολιορκεῖ ἐπὶ δύο ἔτη:

- Μά, κύριε, ἀρχίζω νὰ θαυμάζω μὲ τὴν ἐπιμονήν σας. Ἡ πολιορκία σας αὕτη κρατεῖ δύο ἔτη τώρα. Δὲν ἐβαραθῆκατε πλέον;
- Κυρία μου ἡ πολιορκητικὴ τέχνη δὲν ἐξαντλεῖται τόσο εὐκόλα, ὅσον νομίζετε. Θὰ δοκιμάσωμεν ν' ἀνοίξωμεν καὶ τὴν ὑπόνομον...

Τόσον δὲ ἐπεξετάθη καὶ κατέστη ζήτημα τῆς ἡμέρας ἢ περὶ τῆς πτώσεως τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ συζητήσις εἰς τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον, ὥστε προχθὲς τὴν νύχτα ἠκούσθη καὶ ἕνας ἐρατευμένος τραγουδῶν ἐπικαίρως κάτωθεν τῶν παραθύρων τῆς ἐκλεκτῆς του:

Ὅσο καὶ ἂν σὲ φυλάνε, γλυκὸ μου ἄστρο,
Γιὰ μένα ἢ φρουρά σου δὲν σημαίνει,
Γιατὶ καὶ ἂν σὲ κλείσουν καὶ εἰς τὸ κάστρο,
Κ' ἐκεῖ θὰ λὲν πῶς εἶσαι... κ α σ τ ρ ω μ ἔ ν η !

Εὐτυχῶς ὁμως ὁ,τι δὲν κατορθώνουν τῇ βοθείᾳ τοῦ Βουδδα ἕως τώρα οἱ Ἰάπωνες διὰ τὸ Πόρτ Ἀρθούρ, τὸ κατορθώνουν μερικοὶ ἰδικοὶ μας ἀξιωματικοὶ ἐδῶ, παραδόξως δὲ διὰ τῆς βοθείας τῆς αὐτῆς Ἰαπωνικῆς θεότητος. Καὶ ἐπετεύχθησαν κατ' αὐτὰς αἱ ἀλώσεις ἀρκετῶν ὑπάνδρων κυριῶν μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν, διότι ἔτυχεν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ σύζυγοὶ των νὰ ἦναι, ὄχι πλέον βουδισταί, ἀλλ' αὐτόχρημα... β ο ὕ δ α ι.

Τὸ ἀληθὲς μόνον εἶνε ὅτι καὶ ἡ ἰδική μας θρησκεία ἔχει τὰ θαύματά της, τὰ ὅποια ἰδίως κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν παθῶν σημειοῦνται εἰς μεγάλην ἐπίτα-

Ἡ Κωμῳδία τῆς Εβδομάδος

ΤΟ ΔΟΥΛΙΚΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ { ΚΩΣΤΑΣ } Φίλοι
                  { ΓΙΩΡΓΟΣ }
                  { ΘΑΝΟΣ }
(Ἡ Σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΚΩΣΤΑΣ
(Συναντῶμενοι εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου).

- ΓΙΩΡΓΟΣ: — Βρὲ Κώστα, τί ἐγίνηκες;
- Ἐγὼ σὲ εἶχα χάσει...
- ΚΩΣΤΑΣ: — Εἶχα δουλεῖά... μὴν τὰ ῥωτᾷς...
- ΓΙΩΡΓΟΣ: — Μὴν εἶδες τὸν Θανάση;
- ΚΩΣΤΑΣ: — Ὅχι. Ἐχω νὰ τὸν ἰδῶ
- Πέντε ἡμέρες τώρα.
- ΓΙΩΡΓΟΣ: — Μὲ κάποια θὰ ἔχῃ μπλέξῃ...
- ΚΩΣΤΑΣ: — Τᾶχε μὲ μιὰ Θεοδώρα...
- ΓΙΩΡΓΟΣ: — Ἄ! νὰ τος... Βρὲ τί σύμπτωσις!...
- ΚΩΣΤΑΣ: — Πολλὰ χρόνια θὰ ζήσῃ...
- ΓΙΩΡΓΟΣ: — Ἄμ! ὅπως αὐτὸς πηγαίνει
- Τὰ κῶλα θὰ ἀφήσῃ
- Στῶν γυναικῶν τὴν ἀγκαλιά...
- ΓΙΩΡΓΟΣ: — Ὅποιος ξέρει νὰ ζήσῃ
- Μονάχα τοῦ ποδόγυρου
- Τὴ γλύκα θὰ ζητήσῃ
- Στὸν ψεύτικο τοῦτον ντουγιὰ
- Φίλε μου ν' ἀπολαύσῃ...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΚΩΣΤΑΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΘΑΝΟΣ
(Ὁ Θάναος πλησιάζων τοὺς δύο ἄλλους),
ΘΑΝΟΣ: — Γερά σας! Μπα ὁ Κώστας! Χά, χά, χά...
                  Χά, χά.

- ΓΙΩΡΓΟΣ: — — Μωρὲ αὐτὸς θὰ σκάσῃ
- Ἄπο τὰ γέλοια τὰ πολλά!...
- ΘΑΝΟΣ: — Ὁ Κώστας! Χά, χά, χά, χά, χά...
- Εἶνε νὰ μὴν γελᾷσῃς;
- Ὁ Κώστας! Χά, χά, χά, χά, χά...
- ΓΙΩΡΓΟΣ: — Βρὲ πές μας θὰ μὰς σκάσῃς
- ΚΩΣΤΑΣ: — Τί γελᾷς βρὲ χάχα; ;
- ΘΑΝΟΣ: — Ὁ Κώστας!... Χά, χά, χά, χά, χά.
- ΚΩΣΤΑΣ: — Εἴμαστε βλάκες τάχα;
- ΘΑΝΟΣ: — Ἐπροχθὲς... Χά, χά, χά, χά, χά...
- ΓΙΩΡΓΟΣ: — Βρὲ πές μας τί συνέδη...
- ΚΩΣΤΑΣ: — Κᾶποια βλακεία θὰ εἶπῃ...
- Καὶ ἔτι τοῦ κατέδῃ...
- ΘΑΝΟΣ: — Τοῦ Κώστα ἕνα δουλικό...
- ΚΩΣΤΑΣ: — Χαίρετε...
- ΓΙΩΡΓΟΣ: — — Φεύγει;
- ΚΩΣΤΑΣ: — — Στὸ σπῆτι
- ἔχω δουλεῖά...
- ΓΙΩΡΓΟΣ: — — Μία στιγμὴ...
- ΚΩΣΤΑΣ: — Ν' ἀκούσω τὸ λεχρίτη
- Ποῦ σάχλες πάλι ἀρχισε;
- (φεύγει δραματικῶς).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΘΑΝΟΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ: — Γιὰ πές μου βρὲ Θανάση

σιν. Ἦρχισαν μάλιστα καὶ ἀπὸ τοὺς προχθεσινούς χαιρετισμούς, εἰς τοὺς ὁποίους πολλὰ δεσποινίδες μετέβησαν μετ' ἀξιεπαίνου θρησκευτικῆς σπουδῆς, προετοιμαζόμεναι διὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ νυμφίου.

Ἀκριβῶς μάλιστα διὰ τοῦτο καὶ ὡς ἡμέρα τῶν χαιρετισμῶν δὲν ὠρίσθη ἄλλη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, διότι, ἐπειδὴ ὡς εἶπομεν, εἶναι προπαρασκευαστικὴ διὰ τὸν νυμφίον, ἐθεωρήθη ὡς συμβολικωτέρα νὰ λέγηται καὶ ἡ ἡμέρα Παρασκευῆ...

Τὰ ἀποτελέσματα μάλιστα τῆς θρησκοκατανύξεως αὐτῆς, τὰ ἐψάλλεν προχθὲς ἕνας χορὸς ἀπὸ μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου εἰς μίαν μικροῦλαν, ἢ ὅποια πηγαίνει τακτικὰ εἰς τὸν Σάν Ζωρζ μὲ τὴν μαμμά της:

- Χαῖρε, ποῦ εἶσαι ἀφράτο κομματί,
- Χαῖρε, ποῦ ἔχεις μαργιόλικο μάτι,
- Χαῖρε, ποῦ κόρτε καθόλου δὲν κάνεις,
- Χαῖρε, ποῦ δέκα ἀφίνεις καὶ πιάνεις,
- Χαῖρε, ποῦ ἔχεις σπηθάκι ἀφράτο,
- Χαῖρε, ποῦ ἔχεις σκαρπίνι τριζάτο,
- Χαῖρε, ποῦ πᾶς στοὺς ναοὺς μὲ κατάνυξιν,
- Χαῖρε, π' ἀρχίζεις μαζὶ μὲ τὴν ἀνοιξιν,
- Χαῖρε, μικρὸ ποῦ καρδιαὶς πάντα κλέβεις,
- Χαῖρε, ποῦ τὴν νύκτα στὴν πόρτα κατέβεις,
- Χαῖρε, ποῦ ἔχεις παρθένου καμάρι,
- Χαῖρε, ποῦ κάποιος σὲ πῆρε .. χαμπάρι...
- Καὶ ἡ μαμμά, εἰς ἀπάντησιν:
- Κ ο ν τ ἄ κ ι ο ν ποῦ σὰς χρειάζεται!
- Καὶ εἰς ποῖον ἦ χ ο ν παρακαλοῦμεν;
- Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ πῶ ἐξυπνη:
- Κ ο ν τ ἄ κ ι ο ν εἰς ἦ χ ο ν εὐ ζ ω ν ι κ ὸ ν, παληόπαιδα!

Τοιοῦτοτρόπως μὲ τοὺς φόρους ἀπ' ἐδῶ, μὲ τὸ Πόρτ Ἀρθούρ ἀπ' ἐκεῖ, μὲ τοὺς χαιρετισμούς ἀφ' ἑτέρου, ἀπασχολήθη καὶ ὁ κόσμος ὀλίγον ἀπὸ τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς. Ἦδη εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα, ἀναζητοῦντες αἰωνίως ζητήματα καὶ αἰωνίως ἀλύοντες αὐτὰ...

ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

- ΚΥΚΛΟΙ ΚΥΡΙΩΝ :** Τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ δὲν πέφτει... Τί χαρὰ μας!... (Ἔργον σπάνιον, ἀλλὰ καὶ σκληρὸν ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ μὰς φέρῃ εἰς ἀπελπισίαν)...
- ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ :** Τὰ ραβασάκια... (Ἔργα προσωρινῶς εἰς γράμματα καὶ προσεχῶς εἰς πράξεις...) Δεσποινὶς σήμερα γιὰ σὰς πάλι γράφει τὸ «Φλέρτ»; (Τραγικὴ ἐρώτησις εἰς τὴν Ἀρσακισαδά Μ. Θ.)
- ΠΛΑΤΕΙΑΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ :** Οἱ λέοντες καὶ τὰ πύρινα βλέμματα. (Ἔργον κατὰ τὸ ὅποιον πέφτουν καπελλίε, εἶσιν ὅτε καὶ ξύλο).
- ΖΑΠΠΕΙΟΝ :** Ὁ Μερακλῆς δείχνει τὸ δικὸ του, τὸ Πόρτ Ἀρθούρ στῆς Παραμάνας... (Ἐπιθυμίαι καὶ γέλοια)...
- ΚΥΚΛΟΙ ΤΩΝ ΚΟΚΚΟΤΩΝ :** Μὰ πότε θὰ ἀποφυλακισθῇ ὁ Πετεινός; (Ἔργον διὰ τὸ ὅποιον ταῖς συνιστῶμεν νὰ μὴ ἀνησυχῶν).
- ΦΥΛΑΚΑΙ ΠΑΛ. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ :** Ὁ Συνεργάτης μας Ραφαήλ ὁ Β' στὴν Φυλακῆ, γιατί ἔδειρε κάποιον σεμόντοφο. (Χαρὰ τοῦ Πετεινοῦ ποῦ δὲν λέγεται καὶ ἀνάμνησις τοῦ ποιήματος τῆς σακκοδόφας). Ἀφίξις τοῦ πακέτου μὲ σιγαρέττα. (Χαρμῶστος μονόλογος τοῦ Πετεινοῦ).
- ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ :** Ἡ Βουλὴ καὶ αἱ ἄλονυκταί.—Νὰ τὴν πάρουμε νυχτὶ ἀ πάλι ἀπόψε; (Δοῦλοὶ εἰς τὰς πατέρων τοῦ Ἐθνοῦ).

Ὁ Κόκκορας

ΔΙΠΛΟΜΑΤΙΚΟΝ

Ἡ Ζενύ, μιά γκουβερνάντα τῆς Πρασοβείας φημισμένη
μέσ' τὸν κήπον τοῦ μεγάρου τὸν λόγια περιμένει,
καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος στὴν ἀγκάλη τὴν ἐκράτει
συνεσφίγγοντο αἰσχίσεις καὶ ἀπὸ τὰ δύο κράτη!...

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑΣ

— Τί παίρνεις αὐτοῦ, ἀγαπητή μου;
— Γάλα. Πῆρα τὴν νύχτα λάδι καὶ εἶμαι ἐξηντημένη.
— Καὶ εἰς πόσας δόσεις;
— Ὅπως πάντα. Τρεῖς φορὲς κάθε νύχτα... Μόνον εἶσαι μοῦ
κάνει καλά.

— Ἔ, μὰ τὸ καταλάβετε, κύριε, πῶς μοῦ πα-
ραφορτωθήκατε. Δὲν πέμπουν εἶσι ἐπάνω στῆς
κυρίες στὸ δρόμο.
— Μὲ συγχώρετε... δὲν ἤξεύρω τὸ σιησί σας..

Μοῦ εἶπαν πῶς ἔχει τὸν παρᾶ...
Καὶ πρέπει νὰ τὸν καταφέρω
Καὶ τότε; ὦ! τί γιὰ μέ χαρὰ
Κι' ἀλλοίμονο σ' αὐτὸ τὸ γέρο...
Γιατί εἶταν θὰ ἔχω τὸν παρᾶ
Καὶ θὰ ἔμπορῶ νὰ ἐξοδεύω
Ὅ,τι αὐτὸς δὲν ἔχει... μὰ χαρὰ
Στοὺς νηοὺς θὰ τὸ γυρεύω...

Ἐκείνη:— Ἀμαδᾶ!!.. Εἶνε πολὺ... φρικτὸ
Δός μου κ' ἐκεῖνο, δός μου κ' αὐτὸ...
Ἐκεῖνος:— Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μὴ μοῦ δώσῃ...
(Κ' ἔχουν γιὰ τοῦτο σὶ δυὸ θυμώσεις)..

— Γιὰ σένα τρένω καὶ λαχταρῶ...
Σὲ ἀγαπᾶ, χουστὴ κοπέλα
— Σὺ δὲ δρόμο, κύριε δὲν ἔμπορῶ
Τὸ ἀπέγευμα στὸ σιησί εἶλα...

— Μὰ τί ἄλλο θέλεις, ἀγάπη μου; Σοῦ προσέφερα μέγαρον,
διπηρέτας, ἀμαξάν, θερμωροῦς, χεῖματα. Τὰ πάντα. Θέλεις ἐπί τέ-
λους νὰ μὲ γυμνώσῃς;
— Ὅχι, δχι... Αὐτὸ δὲ εἶνε ποῦ δὲν θὰ τὸ θελήσω
ποτέ!...

"Οπου δὲν ἔβλεπε κανεὶς
 Ἄπ' τὸ πολὺ σκοτάδι,
 Αὐτὸς μὲ τὴν κιθάρα του
 Γλυκὰ τῆς τραγουδοῦσε
 «Πῶς ἂν δὲν ἦτανε αὐτὴ
 Νὰ ζῆ δὲν θὰ ἴμορουσε»...
 Τὸ παράθυρο σιγά-σιγά
 Ἄνοιγε καὶ ἐκείνη
 «Ποῦ τῆ ζωὴ στὸ φίλο μας
 Ἐν ὄσφ ζῆ θὰ δίνῃ»
 Καὶ κἀτι ποῦ σ' τὰ χέρια της
 Ἐκράτει. Τοῦ τ' ἀδειάζει..
 Στὸ πρόσωπο τοῦ Κώστα μας
 Κι' ἀπὸ τὰ γέλοια σκάζει

ΓΙΩΡΓΟΣ:— Χά, χά, χά, χά. Μῶρ τί μου λές
 Μωρὲ ἢ παληοβρωμα
 Καλὰ τοῦ τὴν κατάφερε.

ΘΑΝΟΣ: —Κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ βρωμα
 ἄφινει τὸ τραγοῦδι του,
 τὸν ἔρωτα ἀφίνει
 πετάει τὴν κιθάρα του
 Κ' εὐθύς, ποῦ λές... τοῦ δίνει
 (γελῶντες)

ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ:— "Οποῖος νέος κυνηγάει
 τὰ ἀφράτα δουλικὰ
 ἔτι τάχα τ' ἀγαπάει,
 τὴν παθαίνει κά-κα-κά.

Ο ΚΟΥΑΣΙΜΟΔΟΣ

Το Διηγηματάκι Μας

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

(Διήγημα Σαρακοστιανὸ)

"Ο Πάτερ Καλλιόπιος ἐθεωρεῖτο εἰς ὄλην τὴν περιφέρειαν τῆς ἐπαρχίας σωστός ἄγιος.

Σπανίως ἐφαίνετο εἰς τὴν πόλιν, καὶ μόνον ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ παραστῆ εἰς καμμίαν λειτουργίαν ὅταν ὁ δεσπότης ἤρχετο ἐκ τῆς ἑδρας τῆς ἐπισκοπῆς του νὰ λειτουργήσῃ, ἢ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ προμηθευθῆ τροφὴν ἀπλήν καὶ ἀτελή, δηλαδὴ φασόλια, ρεβίθια, ταραμὰ καὶ ἔληδες.

Ἄλλο τίποτε δὲν ἔτρωγε, διότι εἶτε ἀπὸ ἀπόφρωνος ὑγείας, εἶτε ἐκ θρησκευτικῆς πεποιθήσεως, τὸ κρέας δὲν τὸ ἔβαζεν εἰς τὸ στόμα του καθόλου. Ἦκολούθει τὸ σύστημα τοῦ Τολστόϊ, δι' αὐτὸ ἐτρέφετο συνήθως μὲ τὰ χόρτα τῆς γῆς, καὶ ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπλάσθη διὰ τὴν τρώγην σάρκας ὄντων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπὶ τῆς φύσεως τὰ ἴδια δικαιώματα ἐπὶ τῆς ζωῆς ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι.

Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ αἱ ἰδέαι τοῦ Πάτερ Καλλιοπίου ἦσαν ἄγναι ὡς ἡ χιόν.

Διὰ τοῦτο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τὸν ἐθεώρουν ἄγιον, αἱ δὲ κυραὶ ἐθεώρουν ὕψιστον θρησκευτικὸν καθήκον νὰ ἐμπιστευθῶνται τὰ μικρὰ τῶν ἀμαρτήματα εἰς τὰς ἁγίας του χεῖρας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐβάρβησαν ποτὲ μὲ αἷμα ζώον.

Ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν Τεσσαρακοστήν, τὸ κελλί του καθίστατο τὸ γενικὸν κέντρον τῆς ἀριστοκρατίας τῆς πόλεως.

Πρὸς τοῦτο δὲ εἶχε δύο δωμάτια καὶ δύο θύρας. Τὸ ἐν ἦτο προθάλαμος, ἐνθα ἐπερίμεναν ὅσαι ἤρχοντο διὰ νὰ ἐξομολογηθοῦν, τὸ ἕτερον δὲ ἦτο ὁ μικρὸς ἀσκητικὸς θάλαμος του, μὲ μίαν κλίνην ἀπὸ σανίδας, μὲ μίαν παληκοκυβέρταν ὡς σκέπασμα, καὶ μὲ ἐν ἀναλόγιον πλη-

σίον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὕρισκετο ἐπιδεικτικῶς ἡ Ἄμαρτωλῶν Σωτηρία.

Ἦτο πρωία Κυριακῆς, καὶ ὁ Πάτερ Καλλιόπιος μόλις εἶχεν ἀποπερατώσῃ τὴν προσευχὴν του. Δὲν εἶχε μεταβῆ τὴν πρωίαν ἐκείνην εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διότι καθ' ὄλην τὴν νύκτα ὁ Διάβολος εἶχεν ἀποφασίσῃ πάλιν νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀρετὴν του καὶ τοῦ εἶχε παρουσιασθῆ ὡς νεαρὰ κόρη, ὁμοία πρὸς τὴν ψυχοκόρην τοῦ ἔξωθεν τῆς πόλεως Πανδοχείου, τὴν καλλονὴν τῆς, ὥστε ἡ νεολαία τῆς πόλεως ἔκαμνε διαρκῶς τὸν περιπατόν της μέχρις ἐκεῖ, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν Σουσοάνα.

Καὶ ἀληθῶς ἡ Σουσοάνα ἦτο σπανίας καλλονῆς. Τὰ μάτια της, μαῦρα καὶ μεγάλα σκιαζόμενα μυστιριωδῶς ἀπὸ μακρὰς καστανὰς βλεφαρίδας, ἡ ρις ἡ κανονικὴ ὡς ἀγάλματος ἀρχαίου, τὸ ρόδιον στόμα της μὲ τὰ ὀλίγον παχέα καὶ προκλητικὰ χεῖλη, αἱ παρειαὶ της αἱ ὁποῖαι ἐνόμιζες ὅτι ἀστραποβολοῦν ἀπὸ αἴγλην, τὰ στήθη της πλοῦσια καὶ κυματίζοντα εἰς ἐκάστην ἀναπνοὴν της ὡς δύο μεγάλα κύματα τοῦ ἁκεανοῦ, — τὰ ὁποῖα ἀντὶ ν' ἀφρίζουν ἔκαμνον ἀντιθέτως ν' ἀφρίζουν ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι τὰ ἔβλεπον—οἱ γυμνοὶ βραχιόνες της οἱ ἀγαλμάτινοι καὶ τορνευτοί, ἡ κνήμη της ἡ ὁποῖα ὑπερφαινέτο κάτωθεν τοῦ κοντοῦ φορέματός της, παχέια, λευκὴ καὶ προκαλοῦσα διαρκῶς τὸν θεατὴν της εἰς τὸ γύμνασμα τῆς ἀρσεως τῶν κορρινῶν — ὅλα ταῦτα τέλος, ἀπετέλον ἐν σύνολον τὸ ὁποῖον δικαίως ἐπροκάλει ἀτελεύτητον πελατεῖαν εἰς τὸ Χάνι τῆς κυρὰ Μανιώς.

Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ θεὸς δὲν ἔχει σκοπὸν ἀκόμη νὰ σημάγῃ τὸ ἀλληλοφάγωμα τῶν ἀνθρώπων του καὶ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου, καὶ φροντίζει ἀκόμη νὰ διανέμῃ τὰ ἀγαθὰ του μετὰ τὸσαύτης θείας οικονομίας ἐπὶ τῆς γῆς, ὥστε νὰ ἐξακολουθῆ ἐπὶ πολὺ ἡ εἰρήνη ἐπ' αὐτῆς. "Οπου δὲ ἔδωκε πολὺν κάλλος, ἔδωκεν ὀλιγώτερον πνεῦμα καὶ τἀνάπαυιν.

Τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ διὰ τὴν Σουσοάνα, ἡ μάλλον, διὰ τὴν δυστυχεῖ ψυχοκόρην τῆς κυρὰ Μανιώς τὸ ἐπαράκαμε.

Τῆς ἔδωκε θεσπέσιον κάλλος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσκέφθη ἐν τῇ προνοίᾳ του ὅτι ἐὰν τὸ κάλλος αὐτὸ συνωδυνετο καὶ μὲ πολὺ πνεῦμα, ἀφέντως θὰ συνεταράσσετο ἐκ θεμελιῶν ἡ παγκόσμιος ἀρμονία καὶ εἰρήνη, ἔδωκεν εἰς τὸ ἔωραϊόν του ἐκεῖνο δημοῦργημα τὸν σκοτεινότερον ἐγκέφαλον.

Ἡ Σουσοάνα ἦτο αὐτόχρημα ἡλιθία. "Ο Πάτερ Καλλιόπιος ἀναγινώσκων διαρκῶς τὴν Ἄμαρτωλῶν Σωτηρίαν, καὶ βλέπων ποῖα ἁμαρτία ἦτο νὰ διανοηθῆ κανεὶς τὸ ἐλάχιστον περὶ γυναικός, ὁσάκις ἔβλεπε τὴν Σουσοάνα ἐστρεφε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Θὰ ἔρωτήσετε ἴσως: Πῶς, ἀφοῦ ἐφοβεῖτο ἴσως τὸν περασμὸν, μετέβαιεν ταχυτικὰ εἰς τὸ Χάνι τῆς κυρὰ Μανιώς; Μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὸ ἄλλο μέρος;

Ἀνόητος ἐρώτησις. Καὶ πῶς θὰ ἐθριάμβευε λοιπὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐὰν δὲν ἐπολέμει πρὸς αὐτὸν βῆμα πρὸς βῆμα, ὥστε κατόπιν νὰ φέρῃ ὑπερηφάνως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τῆ: δάφνης τὸν στέφανον;

Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ ὁ Πάτερ Καλλιόπιος ἐθεῖτο καθ' ἐκάστην εἰς τὸ Χάνι τῆς κυρὰ Μανιώς, ἡ δὲ Σουσοάνα, ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὸ ποτήριον μὲ τὸν οἶνον — ὁ οἶνος δὲν ἦτο ζωντανὸν πρᾶγμα, ὁ δὲ ἡμέτερος ἄγιος Πατήρ δὲν τὸν ἐξήρει καὶ τὸν κατέλυε — τὴν σιγμὴν δὲ καθ' ἣν μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω ἔδιδεν οὗτος εἰς τὴν ὠραίαν ψυχοκόρην τὴν δεκάραν—τὰ πο-

τήρια συνήθως ἦσαν δεκάρικα—ἐκείνη ἔκνυπε τὴν κεφαλὴν μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀπέθετε τὰ χεῖλη της ἐπὶ τῆς χειρὸς του.

"Ο Πάτερ Καλλιόπιος τότε ριγῶν καθ' ὀλόκληρον τὸ σῶμά του, ἔσπενδε καὶ ἀπῆρχετο ταχεῖ βήματι πρὸς τὸ κελλίον του, ψιθυρίζων μετὰ δικαίου θριάμβου.

— "Υπαγε ὁ πῖ σ ω μου, Σατανᾶ! Σ' ἐνίκησα καὶ πάλιν.

Κι' ἀνεγίνωσκεν ἀμέσως τὴν 72 σελίδα τῆς Ἄμαρτωλῶν Σωτηρίας, μέχρι τοῦ γ' ἑδαφίου της 75 !...

Κατὰ τὴν νύκτα ἕμως ἐκείνην ὁ Σατανᾶς, ὑπάγων διαρκῶς ὁ πῖ σ θ εν τοῦ ἁγίου Καλογήρου, δὲν ἤξεύρω πῶς ἀπεφάσισε πλέον ν' ἀλλάξῃ διεύθυνσιν.

Μάτην ὁ ἀτυχὴς Καλλιόπιος προσεπάθησε ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου ἐφιάλτου.

Τίποτε.

Ἐφρόναξε πολλάκις καὶ διέταξε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του νὰ ὑπάγῃ καὶ πάλιν ὁ Σατανᾶς ὀπισθὲν του. Τίποτε. "Ο Σατανᾶς εἶτε ἐκ τῆς πολυχρονίου διουμοῆς του ἐκεῖ, εἶτω ἐκ τῆς καταχρήσεως τῆς ὀσπριοφαγίας τοῦ Καλογήρου, δὲν ἠννόει πλέον νὰ παρμεῖν εἰς τὸ ἴδιο διαμέρισμα..

Τὸ πονηρὸν λοιπὸν Πνεῦμα λαβὸν τὴν μορφήν τῆς Σουσοάνας, τὸν ὑπέβαλε καθ' ὄλην τὴν νύκτα εἰς φρικτὰ βασανιστήρια...

Διὰ τοῦτο τὴν πρωίαν, πρωίαν Κυριακῆς, δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ δεχθῆ οὐδεμίαν ἐκ τῶν κυριῶν εἰς ἐξομολόγησιν.

Πολλάκις ἐκρούσθη ἡ θύρα του, ἀλλ' αὐτὸς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἦκουε, ὅλαι δὲ αἱ εὐσεβεῖς κυραὶ ἔφρευγον ἀηληπισμέναι καὶ μεταφέρονσαι πάλιν τὰς ἁμαρτίας των εἰς τοὺς οἴκους των.

Περὶ τὴν μσημβρίαν ἀκούει καὶ πάλιν κρονομένην τὴν θύραν του.

Βεβαίως κυρία δὲν ἦτο, διότι ἦτο μεσημβρία.

Μὲ τὴν βεβαιότητα λοιπὸν αὐτὴν, ἀνοίγει τὴν θύραν ἔσωθεν καὶ παρατηρεῖ.

— "Υπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ! ἐπαναλαμβάνει καὶ ὑποχωρεῖ ἐκκληκτος.

Ἦτο ἡ Σουσοάνα, ἡ ὁποῖα εὕρισκετο ἐνώπιόν του ἔμφοβος καὶ τρέμουσα.

— Πάτερ Καλλιόπη; τοῦ λέγει μὲ τρομάδῃ φωνῆν. Κακὸ ποῦ μὲ βρῆκε τὴν ἄμοιρην!... πάει θὰ κολαστῶ!.. ἐχάθηκα ἡ κακομοῖρα!...

"Ο πάτερ Καλλιόπιος εὕρισκετο πλέον ἐντὸς τῶν καθηκόντων του δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποχωρήσῃ ἐπρόκειτο περὶ σωτηρίας μᾶς κινδυνευούσης ψυχῆς.

Ἀνέλαβε λοιπὸν ὄλην τὴν γενναίωτητα καὶ ἠρώτησε μὲ θάρρος:

— "Υπέπεσας εἰς ἁμαρτίαν καὶ σὺ, ὦ Σουσοάνα; Ἡ ψυχοκόρη τῆς κυρὰ Μανιώς ἀφέθη νὰ δηγηθῆ ἐκ τῆς χειρὸς κλαίονσα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν κελλίον τοῦ Καλλιοπίου, ἐκεῖ δὲ ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιόν του ἐνῶ ἡ κοιτὴ ἐσθῆς της ἄφηνεν ὀπισθεν νὰ διαλάμπῃ γυμνὴ ἡ ὠραιότερα κνήμη τοῦ κόσμου.

— Τί ἔπραξας λοιπὸν, ὦ Σουσοάνα; ἠρώτησεν ὁ πατήρ, φροντίζων ὅσον δυνατὸν νὰ μὴ βλέπῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς ροδαλῆς ἐκείνης κνήμης.

— "Αχ! πάτερ Καλλιόπη! πάει θὰ κολαστῶ!.. σήμερα τὸ πρωὶ ἐπέρασε ἓνας παληάνθρωπος ἀγωγιάτης, κι' ἐκεῖ ποῦβγαζα νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι γιὰ νὰ ποτίσω τὰ σκασμένα τ' ἄλογά του, ἀπλώνει τὸ ξερὸ του τὸ χεῖρι

καὶ μοῦ κόβει μὰ τοιμπὰ ἐδῶ στὰ στήθια, ποῦ μοῦ τᾶκανε μαῦρα!.. Νὰ γιὰ ἰδές;

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν φέρε ἀμέσως τὰς χεῖρας του εἰς τὸ στήθος της, ξεκουμβώνει τῆς κόπιτες τῆς καμίζολας της, καὶ ἀφίνει νὰ παρουσιασθῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς Καλλιοπίου τὸ ὠραιότερον θέαμα, τὸ ὁποῖον οὔτε ὁ Διάβολος αὐτὸς θὰ κατάρθωνε νὰ τὸ παρουσιάσῃ εἰς τὴν φαντασίαν του.

"Ο Καλλιόπιος ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος.

— "Υπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ! ἐπιθύρσει καὶ πάλιν, τῆς Κυριακῆς τὰ ὄνειρα ξεδιαλύουν ὡς τὸ μεσημέρι.

Ἀμέσως λοιπὸν ἀνασῦρει τὸ ὄρολόγιόν του καὶ παρατηρεῖ ἐναγωνίως.

Φεῦ! ἦτο ἀκόμη... ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια!

— Μισὴ ὥρα ἀκόμη! ἐσκέφθη, ἀηληπισμένος. Πῶς θὰ νικήσω ἐγὼ εἰς μισὴν ὥραν, ἀφοῦ ὁ Οὐγκὼ λέγει ὅτι ἓνας Ναπολέων γιὰ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας μόνον, ἔχασε τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ!

Ἀπέστρεψε λοιπὸν τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ τώρα τί ζητεῖς, ὦ Σουσοάνα;

— Ἦρθα στήν ἀγιοσύνη σου, πάτερ Καλλιόπη, γιὰ τὸ τοῦ λόγου σου ποῦ δὲν εἶσαι κι' ἄνδρας καὶ ἔχεις κι' ὄνομα γυναικίσιον...

"Ο Καλλιόπιος ἐστέναξεν ἐκ βαθέων... Ἡ Σουσοάνα ἐξηκολούθησε:

— Θέλω νὰ βάλῃς ἐδῶ τὸ ἅγιο χεῖρι σου καὶ νὰ μοῦ πάρῃς τὴν ἁμαρτία...

"Ο Καλλιόπιος ἐφρικήασε. Παρατήρησε καὶ πάλιν τὸ ὄρολόγιόν του. Ἄλλ' ὁ ἔροδεϊκτικὸς ἦτο ἀμείλικτος. Ἦτο μόλις... δώδεκα παρὰ εἴκοσι τέσσαρα πρώτα λεπτὰ!

"Ο Σατανᾶς ἠπέλει τόσον ἄγριον θρίαμβον, ὥστε ὁ Καλλιόπιος δὲν ἐτόλμα πλέον οὔτε ὀπίσω του νὰ τὸν στείλῃ διότι καὶ ἐκεῖ δὲν θὰ τὸν ἄφρινε ἦσυχον.

— Ἐλα τὸ ἀπόγευμα, ὦ Σουσοάνα, εἶπε τέλος νὰ σοῦ διαβάσω μίαν εὐχὴν.

— Πᾶ, πᾶ πᾶ!... ἀδύνατο!... τώρα, γιὰτί ἀλλοιῶς θὰ πάω νὰ πέσω στὸ πηγάδι ἂν δὲ βάλῃς τὸ ἅγιο τὸ χεῖρι σου νὰ μοῦ πάρῃς τὴν ἁμαρτία.

"Ο Καλλιόπιος εὐρέθη πρὸ ἀδιεξόδου.

Ἐπανελάβε τρίς τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ τὸ «Σῶσον Κύριε» ἐπροχώρησε δύο βήματα καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα χωρὶς νὰ βλέπῃ.

Ἡ Σουσοάνα ἔλαβε τὴν προτεινομένην χεῖρα καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν βεβηλωθέντα ναόν της, λέγουσα:

— Ἐδῶ, ἐδῶ... πᾶρ'τη, πᾶρ'τη!... ἄχ!.. τί ἐλάφρωσι μοῦρχειται!... ἂμ'δὰ καλὰ λένε πῶς εἶσαι ἄγιος ἄνθρωπος.

"Όταν τὸ ὄρολόγιον τοῦ Πάτερ Καλλιοπίου ἔδειξε τὴν δωδεκάτην, ὁ Σατανᾶς εἶχε κατὰ κράτος θριαμβέσῃ, ὁ δὲ Πάτερ Καλλιόπιος προπέμπων τὴν Σουσοάνα, ἡ ὁποῖα τοῦ ὑπεσχέθη νὰ ἔλθῃ καὶ τὴν ἐπομένην ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Ἀδύνατον! εἶπε παρατηρημένον. Τῆς Κυριακῆς τὰ ὄνειρα θὰ στρέβουν ὡς τὸ μεσημέρι!...

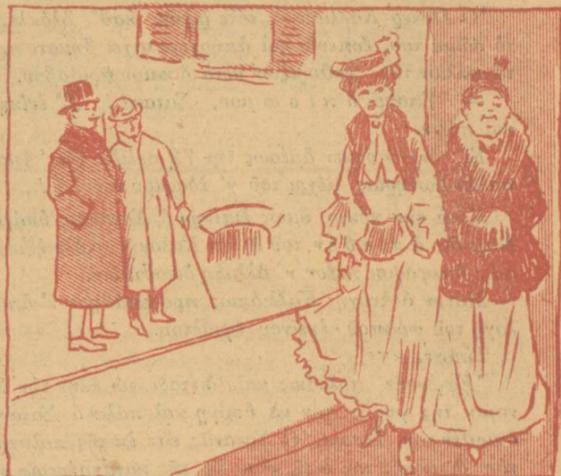
(Ἡ Συνέχεια μετὰ... ἐ ν ν ε α μ ἦ ν α ς)....

Ἀριστέρος Ψάγας

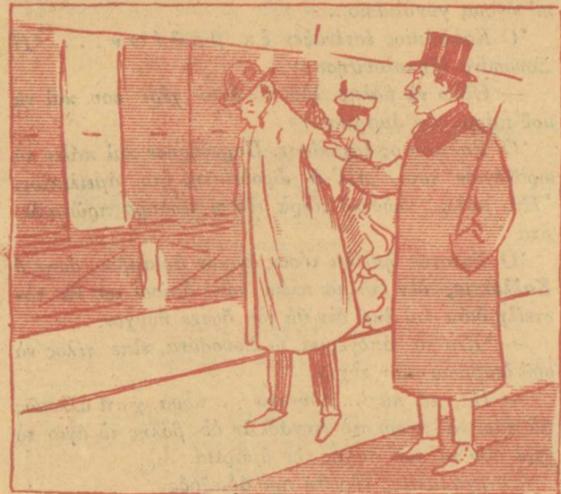
ΦΙΛΙΚΗ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ

1. Ο Κώστας.— Τί έχεις; Μελαγχολικό σε βλέπω νύχτα 'μέρα.
Ο Νίκος.— Άσε με, έρωτεύτηκα με μιá ζουρλοπαντιέρα...

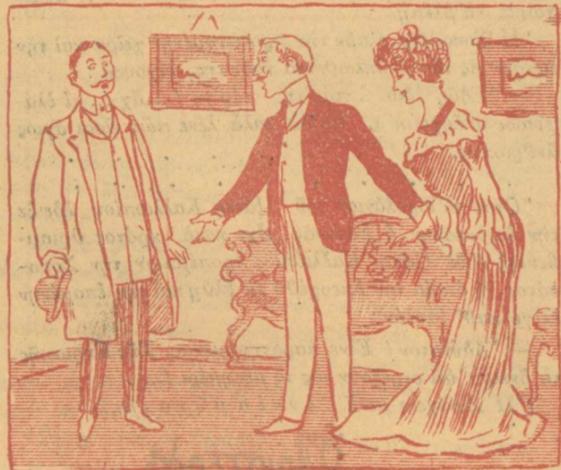
2. Ν.— Νάτην! Αύτη 'ναι πουρχετα από την εκκλησία...
Κ.— Έχει παράδες; Ν.— Ω! πολλούς. Είνε πολύ πλουσία.

3. Ν.— Τήν αγαπώ τήν έπαιρνα με πάσα μου χαρά.
Κ.— Νά παντρευτής! Νά σκλαβωθής γυρεύεις, φουκαρά

4. Κ.— Φύγα... Ταξείδι μακρυνό κι' εσώθης απ' τó γάμο.
Ν.— Εύχαριστώ. Τήν συμβουλή που μούπες θά τήν κάμω..

5. Κ.— Λοιπόν, στην περιήγησι πώς 'πέρασες του κόσμου;
'Αλήθεια, τί παράλειψες καλέ... 'Η σύζυγός μου...
(μετά τρεις μήνας).

6. Ν.— 'Η σύζυγός σου! Ποία; Αύτη που ήθελα να πάρω;
Κ.— 'Εί!... 'Εθυσιάσθηκα εγώ, καί... σ' έσωσα απ' τó χάρη!...

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ο Δεξιός Ψάλτης. Αύτη ή κουκλα πιά στερνά
Θά με περάση για σεράβó!
Όλο μπροστά μου ξεπερνά,
Κι' έλο από πίσω της τραβώ...

Ο Αριστερός Ψάλτης. Νά πάρω για χειμώνα!
Μ' έλα μου τά γεράματα
Θά είχα και βελόνα
Και για τήν γούνα ράμματα.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ:

ΜΩΨ = Τῆς Ἑβδομάδος.
ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΣ = Διηγῆματα
ΔΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΣ = Ἀριστοκρατία.
ΖΑΝ-ΚΙ-ΡΙ = Ποιήματα.
ΚΟΥΑΣΙΜΟΔΟΣ = Κωμωδίαι.
ΚΟΚΚΟΡΑΣ = Ἐξαντρία.
ΠΕΤΕΙΝΟΣ = Ἀλληλογραφία.
ΔΟΝ-ΣΑΧΛΑΜΑΡΑΣ = Σκίτσα.
ΚΑΡΑΝΤΑΣ = Εἰκόνες.
Δις ΖΟΛΑ-ΔΕ-ΜΟΝΤΑΛ = Πεταχτό

ΦΛΕΡΤ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις κατὰ Πέμπτην

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΓΚΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
12 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 12

ΡΕΠΟΡΤΕΡ: ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ — ΚΟΡΤΑΚΙΑΣ — ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησίᾳ Δραχ. 6.—Ἐξάμηνος Δραχ. 3.50.

ΔΗΛΩΣΙΣ. Τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Φλέρτ» καὶ τὴν ἐκδόσιν τῶν γραφομένων, ἀνελάβεν μέχρι τῆς ἀποφυλακίσεως τοῦ Ἰδιοκτῆτου τῆς ἐφημερίδος μας, ὁ ἀγαπητὸς εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΓΚΑΣ

Αλληλογραφία τοῦ «Φλέρτ»

ἘΘΝΑΙ

Τὴν ἐπιστολὴν σου ἔλαβον ἀγαπητὸν Λίος Βέμος. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς σου:

Ὁ Πετεινὸς μας θὰ νὰ ζῆ
Καὶ πάντοτε θὰ κελαιδῆ.

Τὰ διὰ τὸ «Πεταχτό», ὅλα θὰ δημοσιευθοῦν.
Τὴν ἐπιστολὴν σου ἔλαβον Τακτικὸν μου Ἀναγνώστα. Ποία δεσποινὴς ἄρα γε νὰ κρύπτεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀσαφὲς ψευδώνυμον; Ἐν τούτοις παράκλησίς σου θὰ ἐκτελεσθῆ.

Δὲν ἠδυνήθηκα νὰ ἐνοήσω τίποτε ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν σου κ. Παγώνη.

Σοβαρὰ πράγματα λοιπὸν κύριε Μαλαμόρδα. Ἀλλὰ τί θέλετε νὰ κάμω ἐγὼ; Ἐν τούτοις θὰ γράψω ἐκτενῶς εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μου.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου ἀγαπητέ μου Σαγρακ-Σιτνάμ. Σὰς τὸ εἶπα καὶ τότε, καὶ τώρα σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ «Κήπος» εἶνε πολὺ καλὸς, ἀλλ' ἂς ὄψονται αἱ περιστάσεις.

Καὶ τὴν ἰδικὴν σου ἐπιστολὴν ἔλαβον ὠραία μου Μις Ribelle. Αἱ δικαιολογίαι σου ὅμως εἶνε καθ' ὀλοκλήριαν ἀβάσιμοι καὶ ἀνυπόστατοι. Ὁ Πετεινὸς μου πολὺ εἶνε λυπημένος ἐξ αἰτίας σου. Πέντε ἐπιστολάς ἔχει λάβει δι' ἐκεῖνα τὰ ψευδώνυμα ποῦ τοῦ γράφετε, καμμίαν ὅμως δὲν ἐδημοσίευσεν. Βλέπετε λοιπὸν πῶς φροντίζει γιὰ σὰς; Σεῖς ὅμως ἀρκεῖσθε εἰς τὰ λόγια. Ἐκεῖνα ποῦ μοῦ ἐγράφατε θὰ δημοσιευθοῦν.

Τὴν μετ' ἀληθινὸν αἰσθημα ἐπιστολὴν σου ἔλαβον λαμπρὸ φίλε Α-Τέλη. Δράστης ἐκεῖνου εἶνε ὁ Γιάννης Μάγκας μου. Τὰ «Ἰαπωνικά» σου εἶνε ἐξοχα.

Διακτὶ τόση προφύλαξις ἀγαπητέ κύριε Θ. Α. Β; Περάσατε ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, παρακαλῶ.

Τὴν ἐπιστολὴν σου ἔλαβον ἀγαπητέ μου Σολὸβ-Συναγῆρα. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ ὁ Πετεινὸς μου διὰ τὰς εὐχὰς σου:

Εὐχονται τὰ κοίποια
Ἡ κότταις τὰ κοκκόρια
Ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ
Κορίτσια καὶ ἀγόρια.
Σ' εἶσὲ Ἀρχιπετεινᾶρε
Καὶ τῶν κοττῶν ἀφέντη
Ἴνα περνεῖς τῆς μέρες σου
Στῆ φυλακῇ μετ' ἑλνέτι.

Τὸ «Στὴν Ἀρσακαεῖδα» εἶνε πάρα πολὺ καλὸ.
Ἄρισται, εἶνε αἱ ἐρωτήσεις σου φίλε κ. Περίεργε. Πολὺ μοῦ ἤρεσαν.

Πῶς νὰ σὰς ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου εὐγενέστατε κ Ζεαν-Βατα; Εἴσθε ἄριστος συνήγορός μου καὶ σὰς εὐγνωμῶν. Τὰ ποιήματά σου πολὺ καλὰ καὶ βεβαίως θὰ δημοσιευθοῦν.

ἘΠΙΡΑΙΕΥΣ

Καὶ τὴν ἰδικὴν σου ἐπιστολὴν ἔλαβον Ἐνδιαφερόμενος Κ. Ι. Ὀλοφάνερα ὅμως βλέπω ὅτι εἴσθε Ἐνδιαφερομένη καὶ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΑΝΦΑΝ ΓΚΑΤΕ
ΦΑΡΜΑΚΟΜΗΤΗΣ
ΣΤΡΑΒΟΥΕΥΛΟ
ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ
ΡΑΦΑΗΛ Β'.
ΓΓΑΜΕΝ
ΥΑΚΙΝΘΟΣ
ΝΑΥΠΛΙΕΥΣ
Α-ΤΕΛΗΣ
ΣΑΤΑΝΑΣ

ἴσως καὶ εἰς ἐνδιαφέρουσιν... κατάστασιν. Ἐν τούτοις ἡ παράκλησίς σου θὰ ἐκτελεσθῆ.

Καὶ σεῖς Δεσπὴ Ἀράπη δὲν μοῦ διαφεύγετε. Εἴσθε δεσποινὴς καὶ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα θὰ σπεύσω νὰ ἐκτελέσω τὴν παράκλησίς σου.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ σὰς ὑπερευχαριστῶ ἀγαπητέ μου Γιάννη-Ἀγιάννη. Ὅλα θὰ δημοσιευθοῦν. Νὰ στέλλετε ὅ,τι θέλετε. Θὰ τὰ δημοσιεύω εὐχαρίστως.

Ἡ παράκλησίς σου θὰ ἐκτελεσθῆ φίλε κ. Τζήλε.

Λοιπὸν τί γίνεσαι Ἐρικκέτη; Μὰ καυμένη ὀλοφάνερα φαίνεσαι ὅτι εἶσαι κοτζάμ. Ἐρρίκος. Εἶσαι ὅμως καλὸ παιδί καὶ γιὰ τὸ ἐκεῖνα ποῦ μοῦ γράφεις θὰ δημοσιευθοῦν.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου, εὐγενὴ φίλε κ. Ἀστρονόμος (Ναύσταθμον). Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφετε. Βλέπετε πολὺ καλὰ ὅτι οὔτε κόπον οὔτε ἐξόδιον—ἄχ, αὐτὰ τὰ ἐξόδια—φείδομαι. Βλέπετε πολὺ καλὰ ὅτι αὐταὶ αἱ 16 σελίδες τοῦ φύλλου μου, πόσα καὶ πόσα ἐξόδια ἔχουν καθὼς εἶνε ἔτσι λιθογραφημένοι. Ἐ τί νὰ γείνη ἀγαπητέ! Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ φύλλον κατεδιώχθη. Αὐτὸ, ποῦ στὴν ἐμμορφίᾳ ὁμοίον δὲν ἐξεδόθη ἄλλο στὴν Ἀθήνα. Ἐ τί νὰ γείνη!

Καὶ τὴν ἰδικὴν σου ἐπιστολὴν ἔλαβον ἀγαπητέ μου κ. Τάκη Κατῆ. Ἐκεῖνο θὰ δημοσιευθῆ.

Εἴσθε πολὺ εὐγενὴς φίλε Νοσταλγῆ Ἡρακλειῶτα. Εὐχαριστῶ. Ἐκεῖνα ὅλα θὰ δημοσιευθοῦν.

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὠραίαν ἀλλὰ καὶ μὴ προσβάλλουσαν τὰ ἦθη, Κάρτ-ποστὰλ ἣν μοῦ ἐστειλάτε Γιάννη-Ἀγιάννη.

Θὰ δημοσιευθοῦν ἐκεῖνα ἀγαπητέ μου Δὸν-Κιχῶτε καὶ νὰ μένετε ἤσυχος.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου ὠραῖον μου Μελανοῦρι. Ἀποῦ πρώτον σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὰ εὐγενῆ σου δι' ἐμὲ αἰσθηματα, σὲ ἐρωτῶ: Ποιὸς σὲ ἐγέλασε καὶ σοῦ εἶπε ὅτι τὰ ποιήματά σου εἶνε ἄσχημα; Ποιὸς; Πέες μου τον νὰ τὸν δεῖρω!.. Τὸ ποιήμά σου εἶνε ἄριστον ἀλλὰ... γιὰ συλλογί σου!.. Τὰ διὰ τὸ «Πεταχτό» ὅλα θὰ δημοσιευθοῦν.

Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς παράπονον ἀγαπητέ μου Μοσχομάγκα Πειραιῶς. Μὲ τὸ ποιήμά σου πολὺ ἐγέλασε ὁ Πετεινὸς μου:

Ἀγαπητέ μου Πετεινὲ
Εἶπέ μου πῶς διάγεις
Μήπως δακρύων ποταμοὺς
Νυχθημερὸν παράγεις;
Διότι ἀπὸ τῆς κόττης σου
Ἀπεχωρίσθης πλέον
Καὶ μένεις οὕτω ἀπελπισ
Ὡς δυστυχῆς καὶ κλαίων.

Δὲν ἔχεις δίκαιον καθόλου ἀγαπητέ: Κἀθ' ἄλλο. Ὁ Πετεινὸς μου διάγει τὴν ποιήν του στωικώτατα. Τί νὰ κάνει ὁ καυμένος μας ὁ Κόκκορας.

Ἡ παράκλησίς σου θὰ ἐκτελεσθῆ φίλε κ. Δρεπάν.

Καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπιστολὴ ἐλήφθη καὶ θὰ ἐκτελεσθῆ Τακτικῆ Ἀναγνώστα τοῦ «Φλέρτ». Ἄλλ' ἀποῦ βλέπω ὀλοφάνερα ὅτι εἴσθε Ἀναγνώστρια καὶ ὄχι ἀναγνώστης, διακτὶ σεῖς μοῦ τὸ κρύπτετε;

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου φίλε κ. Σπίθα. Οὐδέμιαν πληρωμὴν δεχόμεθα, ἀγαπητέ, διὰ τὰς δημοσιεύσεις ποῦ κάμνομεν. Εἴσθε λοιπὸν ἐλεύθερος νὰ στέλλετε ὅ,τι θέλετε.

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ἘΠΙΡΑΙΕΥΣ

Τὴν βαθεῖαν μου εὐγνωμοσύνην φίλε Μαροῦλ (Κύθηρα). Ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς ἐπιστολῆς σου ἐνόμισατε ὅτι θὰ διακοπῆ τὸ φύλλον μου. Μάθε ὅμως ἀγαπημένε μου, ὅτι ὅλοι οἱ διαβόλοι ἂν συνασπισθοῦν αὐτὸ δὲν θὰ τὸ πετύχουν.

Καὶ τὴν ἰδικὴν σου ἐπιστολὴν ἔλαβον φίλε κ. Τάγγα (Βόλον). Αἱ παρατηρήσεις σου θὰ ἐκτελεσθοῦν.

Ἡ ἐπιστολὴ σου ἐλήφθη ἀγαπητῆ φίλη Κῆ (Ζάκυνθος). Ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὸ «Πράσσο» εἶνε ἀμίμητος. Εὖγε σου.

Τὴν ἀληθῶς εὐκρινῆ ἐπιστολὴν σου ἔλαβον ἀγαπητέ μου Ἄγνωστε καὶ Περιπλανώμενε Φίλε (Ζάκυνθος-Πάτρας). Ἐκεῖνα ποῦ μοῦ γράφετε ὅλα θὰ δημοσιευθοῦν. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καλωσύνην σου.

Ἐχετε μέγα δίκαιον φίλε κ. Βλαχτῆ. (Χαλκίδα). Τὸ ἀναγνωρίζω. Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὴν τὴν φρικτὴν τρικυμίαν ποῦ μᾶς βρῆκε τότε, δὲν ἠδυνήθηκα νὰ κάμωμεν ἄλλως. Μείνατε ὅμως ἤσυχος.

Πῶς εἶπατε κ. Κ. Μ.; (Σπάρτην) Σὰς ἤρεσε ἔ; Τὰς εὐχαριστίας της.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου φίλη Ἰωαννέτα Σ. Εὐχαριστῶ πολὺ, καίτοι ὀλοφάνερα βλέπω ὅτι εἴσθε κοτζάμ Γιάννης.

Χαίρετε!..

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ἘΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΣΤΟ ΔΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΩΝ ΣΑΧΛΩΝ

Με φεντιές, με χιλιάδες, με τόσα
Με δραχμές καὶ λαχῆια καμύοσα
Νὰ σκορπίσῃς κ' αὐτὴ εὐθυμία
Γιὰ νὰ σώσῃ οἰκτρὰ ἀνυχία
Ζητῶ τὸ φροῦ-φροῦ.

Μὰ ὁ κόσμος δὲν θέλει λαχῆια
Θέλει σκίτσα καὶ ἔξυπν' ἀπειρία
Στῆ δὲ σάχλα συστάνει αἰώνια
Πρὸ καλὰ νὰ πουλήσῃ μαρόνια
Ζεστὰ με φουφου.

Ραφαὴλ ὁ Β'.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΝΝΟΕΙ

Πάντα κάνεις τὸ καμύοσο
Ὅτι εἶσαι κῆτι τι,
Μὰ σὸ τέλος θὰ θυμώσω
Σὺ τὸ ξέρεις τὸ γιατί—
Καὶ θὰ βγάλω εἰς τὰ φόρα
Τ' ἦσονν πρώτα, τ' εἶσαι τώρα.

ΓΕΙΑ-ΧΑΡΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὸν ΚΟΥΡΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

Με σερβιτόρες ἀρνούβδ
πολλὴ δουλειὰ θὰ κάνης
καὶ κόσμος ἀπειρος θαρρῆ
κ' ὄλο λεπτὰ θὰ πᾶνης.
Μινάχα πέστοους το κοφτὰ
πῶς καθαρὰ νὰ πλέωνται
κ' εἰς κάθε μὰ περιόδο
ν' ἀλλάζονν καὶ νὰ πίνονται.
Στοὺς δὲ πελάτας πάντοτε
ὑπόκλησι νὰ κάνονε
καὶ τὰ γλυκὰ τους ἀπαλὰ
καὶ εὐγενῶς νὰ πᾶνονε.

Ραφαὴλ ὁ Β'.

ΠΟΙΑ ΕΧΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΡΕΚΟΡ
Εἰς τὸ ΚΟΡΤΕ ;

Πρακτικὰ ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Συνεδριάσεως ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προχθεςινού)

Καθὼς σὰς εἶπα καὶ προχθὲς τὴν περασμένη Πέμπτη, τὸ συνέδριόν μας διεφάνη.

Διότι καὶ μὲν, ὅλοι μας συμφωνήσαμεν ὅτι πράγματι ἡ Κμπ... ἔχει τὸ πρῶτον ρεκόρ εἰς τὸ κόρτε ἐν Ἀθήναις, διεφώνησαμεν ὅμως εἰς τὸ ἂν πρέπει νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐντιμότης της εἰς τὸν διαγωνισμόν. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ γρονιάτης τοῦ Συνεδρίου μας, ὁ Ζάν-κί-ρι, ὁ γιατρός, προέβαλε τὴν ἔνστασιν ὅτι δὲν εἶνε δεσποινὴς ἡ Κμπ., ἀλλὰ κοκκόρα, καὶ ὡς τοιαυτὴ δὲν πρέπει νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν εἰς τὸν διαγωνισμόν. Οὐχ ἦτον ὅμως ὁ Ζάν-κί-ρι, παρεδέχθη καὶ συμφώνησε μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ὅτι αὐτὴ ἔχει τὸ πρῶτον ρεκόρ εἰς τὸ κόρτε. Δὲν ἔμενε λοιπὸν τίποτε ἄλλο, καθὼς εἶδατε, εἰμὴ νὰ ἐκδώσῃ ὁ κ. Πετεινὸς ὁ διευθυντὴς μας τὴν ἀπόφασίν του, περὶ τοῦ ἂν πρέπει νὰ θεωρηθῆ αὐτὴ ὡς δεσποινὴς.

Ὁ Γιάννης Μάγκας λοιπὸν, ὁ Πρόεδρος, μετ' ἤρεσε μὰζὶ μετὰ πρακτικὰ—ἄχ, αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ τὰ πάρη ὁ διάολος, ὅλο ἐγὼ θὰ τὰ κ ρ α τ ὠ ;—καὶ πήγαμε εἰς τὴν Φυλακῆν.

Ἐδῶ
(Κατὰ διαταγὴν τοῦ Πετεινοῦ μας, δὲν μπορῶ νὰ σὰς περιγράψω τὰ τῆς συνηθέσεώς μας. Σὰς παραθέτω ὅμως τὴν ἀπόφασίν του, ὅπως μοῦ τὴν ἐπηγόρευσε).

Ἡ Ἀπόφασις

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τὴν 20ὴν Φεβρουαρίου 1904, ἡμεῖς ὁ Πετεινός, ἰδιοκτήτης καὶ διευθυντὴς τοῦ «Φλέρτ», κρατούμενος ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Παλαιοῦ Στρατώνος, ὡς καταδικασθεὶς ἐπὶ διαφθορᾷ τῶν νεο-ελληνικῶν ἠθῶν, τῶν ἠθῶν τῶν δ ν μ ο σ τ ῖ ω ν, ἐκλήθημεν νὰ ἀποφασίσωμεν ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ὑπὸ τοῦ Δὸν-Ζουάν διαγεγραμμένης ἐνστάσεως τοῦ Συντάκτου μας Ζάν-κί-ρι, προκειμένου περὶ τῆς ποιότητος τῆς δεσποινίδος Κμπ..., γνωστῆς ὡραίας Ἀττίδος, παρζοῦς ἐν Ἀθήναις μέγαν βόλον ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἐκτεθέντα ἐνώπιον ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχισυντάκτου μας Γιάννη Μάγκα, παληανθρώπου πρώτης τάξεως καὶ τοῦ σαχλοῦ γραμματέως τῆς Συνεδριάσεως Δὸν-Ζουάν, ὡς καὶ τὴν ἐνστάσιν τοῦ συντάκτου μας Ζάν-κί-ρι, ὅστις ἐν παρενθέσει ἔχει πρὸ πολλοῦ αὐτοχρηρισθῆ, δηλαδὴ τὰ ἔχει ψήσει γιὰ καλὰ μετὰ κάποιαν χήραν.

Ἀκούσαντες τὴν γνώμην τῆς συνεργατίδος μας, ἡδὴ κυρίας Μαρίκας, πρώην ὅμως δεσποινίδος καὶ δεσποινίδος μάλιστα ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὅλα τὰ παρεμπιπτόντα περιστατικά, ἤγουν τὴν δίκην καὶ τὴν καταδίκην μας, τὴν ἀδεκαρίαν μας—αὐτὴ μέχρις ὥρας δὲν ἐνέδκηψεν εὐτυχῶς—καὶ ἐν γένει πάντα τὰ καθ' ἡμᾶς μαγκούφικα.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς γνώμας πολλῶν ντιστεγγκῆ φυλακισμένων, καταδικῶν τε καὶ ὑποδικῶν, ὡς καὶ τὰς ἐθνοσωτήριους ιδέας πολλῶν τιμῶν τῆς Ἀθήνας Σεμνοτύφων, ὡς καὶ κάθε ἄλλο σχετικὸν καί... καί... καὶ τὰ ρέστα....

Ἀποφαινόμεθα

ὡς ἐξῆς μετὰ κοκκορικὸ μναλὸ καὶ εἰς γλώσσαν κοκκορικὴν:

Οἱ κοινωνικοὶ ἐν Ἀθήναις ὄροι, καὶ δὴ οἱ περὶ ποδογύρου ἰσχύοντες, τὸ γε γύν ἔχον, εἰδὴν ἀρκετὰ σαφεῖς καὶ οὐδεμιᾶς δέονται ἐπεξηγήσεως.

Πᾶς τις ἐν Ἀθήναις δύναται νὰ ἦνε ὄσφ θέλη κλέπτῃς, μοιχῶς, ἀπατεῶν ἢ νὰ μετέρχεται κάθε ἐντιμὸν καὶ ἐνδοξὸν πράξιν, χωρὶς νὰ ἔχη ἴδον νὰ ὀνομασθῆ Ἄτιμος. Ἀρκεῖ νὰ φαίνεται ντιστεγγκῆ, νὰ συχναῖ εἰς τὰ δημόσια κέντρα, νὰ πηγαίη εἰς τὰ ἀπρὲ μιντὶ καὶ τὰς ἐσπερίδας, νὰ ἐξοδεύη καὶ νὰ συναστράφηται τὸν καλὸν κόσμον.

Ἡ ἡμετέρα κουταμάρα—κοκκόρου μναλὸ βλέπετε—φρονεῖ ὅτι ἐδῶ εἰς τὸν τόπον μας, ἕνας κύριος μετ' ὑψηλὰ φωνὰ καὶ μετ' ὑψηλὰς ὀρέξεις, ὄσφ μεγαλειτέρας ἀτιμίας διαπράττει, τόσφ περισσότερας πιθανότητος

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΥΖΥΖΟΝ

ΤΣΙΡΙΜΟΝΙΕΣ

-- Σὺ ποῦ μ' ἐγνώρισες καλά, Ντιντίκο μου χρυσά,
Μοῦ λένε ὅτι ἀπατῶ τὸν ἄνδρα μου μὲ σέ.
-- Μὰ ἰδῶ, αὐτὸ νὰ λέγεται; Ἐκεῖνος σ' ἔχει φέρε:
Πῶς ἀπατᾶται τὸ λοιπὸν, αὐτὸς ἀφοῦ δὲν ξέρει...

-- Τοῦ εἶπα, ὅτι θέλω νὰ πάω στὸν Ζωολογικὸ Κήπο νὰ ἴδω τὰ
ἐλάφια.
-- Καὶ τί σοῦ εἶπε;
-- Μοῦ εἶπε νὰ μὴν πάω πουθενά και νὰ καθήσω μαζί του...
-- Καλὰ σοῦ λέει... Τὸ ἴδιο εἶνε!...

ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ!

Ἐνάγνωσμα διὰ πολὺ μικρὰ παιδιά.

Ὁ Μπέμπης (καθ' ἑαυτὸν):
Ἄ ἔτσι; μοῦ διαβάξεις «Φλέρι»
κρυμμένη στὸ διδάνι;
κι' ἔταν σοῦ ζήτησα φιλί
τῶκοφες δρόμο ντροπαλή
καὶ μοῦπες πῶς δὲν κάνει.

Τώρα λοιπὸν, μ' ἕνα φιλί
γλυκὸ ποῦ θὰ σοῦ στείλω,
θὰ σοῦ ἀνάψουν οἱ καῦμοί,
καὶ θὰ σὲ κάμω σ' ἡ στυχημὴ
νὰ ξαναλλάξῃς ἄλλο

ΣΚΕΥΕΙΣ

-- Ἄχ, τί ἀρρώστια εἶνε αὐτὴ ποῦ ἔχω! Ἄχ!
Καὶ μὲ τί ἀπονία μοῦ εἶπε αὐτὸς ὁ γιατρός μου,
πῶς θὰ σωθῶ μόνον μετὰ ἑννέα μῆνας!...

ΤΟ ΔΟΥΛΙΚΟ

-- Κἄτι περιποιητικὴ πολὺ, ἀγαπητὴ Μαρία!
-- Κύριε, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα σας, ὦ; ποῦ νάρθῃ ἡ κυρία...

ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ

(χωρὶς... Εἰσαγγελία)

Ὁ Διδάσκαλος.

Ἄχ! ὁ Θεὸς ἂν μὰς ἐνώσῃ,
τὰς δυὸ μαζί καμμιὰ φερά,
ἄχ! πόση θὰ μοῦ γείνη πόση....
μέσα στὰ στήθειά μου ἡ χαρὰ!
Καὶ μέσ' στὸν κόσμον αὐτὸν τὸν φέφτη
σὰν κῆμα θάμαστε ψηλό,
ὅπου σηκώνεται καὶ πέφτει.
κεντὰ στὴν ἄκρη στὸ γυαλό...

ΕΡΩΤΕΣ

-- Τὸ ἀληθὲς εἶνε, δεσποινίς, ὅτι εἶσθε πολὺ
μακρὰ καὶ ἐγὼ πῶλο βραχύς... Μὰ μὴ φοβείσθε.
Τὴν δυσκοιλίαν τὴν λυεῖ ἡ γραμματικὴ... μα-
κρὸν πρὸ βραχέως δὲν περισπᾶται,
ἀλλ' ὁξύνεται...

έχει να στεφανωθεί και να επικαλείται όχι 'Ατιμος, αλλά Μεγάτιμος.

Τούτο υποθέτουμε δεν παρατηρεί πρώτη ή ημετέρα κοκκορική άμυαλωσύνη. Και άλλοι βέβαια πρό ήμων το παρατήρησαν. Είδαμε 'Ατιμος και σε κρεμούν ή σε φυλακίζουν έναν κλέψης 100 δραχμάς, ή έναν εκδώσης το «Φλέρτ», είδαμε όμως Μεγάτιμος και σου στήνουν τον ανδριάντα σου, έναν κλέψης 100000 ή όταν έχης γυναίκα ψυχικήκα ή νόστιμη και καλή ή αδελφήν... 'Ετσι δεν είνε; 'Υποθέτουμε ότι το προχθεσινόν γραπίσμα ενός άληθούς μεγατίμου άνδρος δεν μάς διαψεύδει... 'Ε, δεν συνεννοούμεθα Δόν-Ζουάν;

— Μάλιστα, κύριε Διευθυντά.
Ούτως έχόντων τών πραγμάτων εν 'Αθήναις— και δι' αυτά τ' εν 'Αθήναις πράγματα έχουμε πολλά να γράψουμε και να ξεσκεπάσουμε— δεν δυνάμεθα ή ν' άπορηώμεν δια την ένστασιν του φίλου Ζάν-κί-ρί, καιτοι αυτή σιτηρίζεται επί τής άληθείας.

Φρονούμεν δθεν ότι ή επί του προκειμένου ώραία μας Κμπ... είνε δεσποινίς. Μάλιστα είνε. Διού τί σημαίνει, παρακαλώ, ήν πράγματι μ'εν δεν είνε τοιαύτη, άποκαλείται όμως και θαυμάζεται υπό του κόσμου ως τοιαύτη; Και ή ημετέρα κοκκορική ένδοξότης (!) όσάκις καθ' όδεν την συνάντησε, πάντοτε Μαμζιλ την άπεκάλεσε και πρό τών ποδών της τ' άσβη πολλάκις κατέβηκε. 'Ο 'Αθηναϊκός κόσμος δεσποινίδα την άποκαλεί, και ήμεεις αυτοί, επαναλαμβάνω. Διατί λοιπόν ήμεεις να τή άρνηθώμεν τον τίτλον τουτόν, άφού μάλιστα την τιμώδιν κατά τας πληροφορίας τών ημετέρων γέροντες, όγδοήκοντα και έπτά, με το συμπάθειο, έρασται;

Και δια τούτο γεννάται ήμιν ή άπορία, πώς ό κ. Ζάν-κί-ρί, όστις ως εκ τής κοινωνικής του θέσεως και δ' ως εκ του επαγγέλματός του είνε βαθύς γνώστης τών 'Αθηναϊκών πραγμάτων, ή άπορία, λέγω, πώς προβάλλει τοιαύτην ένστασιν, παρακώλων ούτω τας εργασίας του ένδόξου Συνεδρίου μας, διαπράττων ούτως πράξιν δι' ήν ιδιαιτέρως επιφυλλάσσομεθα να τόν επιτιμώσωμεν...

Δια ταύτα

'Εκφράζοντες την λύπην μας προς τόν έντιμότατον κ. Ζάν-κί-ρί, δια την όλιωσ παράλογον ένστασιν του, άποφανόμεθα ακαδημαϊκώς, άφού κατά δυστυχίαν δεν δυνάμεθα δια ψηφίσασεως, ή τις τόσον μάς είνε επιθυμητή κατά τας όγρας ταύτας ήμέρας, ότι ή 'Ατθίς Κμπ... είνε και πρέπει να θεωρηται Δεσποινίς.

'Εκρίθη και άπεφασίσθη εν 'Αθήναις και εν ταίς Φυλακαίς του Παλαιού Στρατιώνος.

'Ο Γραμματεΐς του Συνεδρίου κ. Δόν-Ζουάν έντέλλεται να καθαρουργή και δημοσιεύση την ημετέραν άπόφασιν, δεχόμενος, εάν έδαρεσθήται, και δύο καταραμίες, ως και ποτηράκιον ούζου, ούτινος ή εις τας φυλακάς εισαγωγή τόσον αυστηρώς άπαγορεύεται και δπερ—τί άστείον!—τόσον απειδώς και έλευντέρως κυκλοφορεί ένταύθα. 'Ο δέ ημετέρος 'Αρχισυντάκτης κ. Γιάννης Μάγκας έντέλλεται να εκτελέση την άπόφασιν ήμϊν ταύτην, συγχρόνως δέ αναγγείλη εις τας διαφόρους ημετέρας κότερας ότι είνε δυνατόν άφόβως να ήναι όσον θέλουν κότερας, αρκεί να φροντίζουν να διατηροΐν όπωσδήποτε τόν τής Δεσποινίδος τίτλον.

'Απεφασίσθη με κοκκορικό μυαλό και έγγραφη εις γλώσσαν κοκκορικήν

Πετεινός.

— Τώρα, κύριοι, άφού ό Πετεινός μας, άπεφάσισεν ότι ή Κμπ... είνε δεσποινίς, δεν δυνάμεθα ή και ήμεεις να τό παραδεχθώμεν, εΐπεν ό Πρόεδρος Γιάννης Μάγκας, προς τούς άποτελούντας τό Συνέδριον, δπερ εΐχε συνέλθει εις τ' έγγραφεία μας την επομένη τής όποφάσεως του Πετεινού.

- 'Εχετε καμμίαν αντίρρησην;
- Όλοι σιωπή.
- Πώς; επανέλαβεν ό Πρόεδρος.
- 'Οχι, εΐπεν ό Κορτάκιος.
- 'Αντίλεγει άλλος;
- Σιωπή όλοι.
- 'Ο Γιάννης Μάγκας έπηρε πάλιν τό συνεδρισμένο του 'Αροπαγιατικόν ύφος:

— Κύριοι, τό πρώτον ρεκόρ εις τό κόρτε εν 'Αθήναις τό έχει ή δεσποινίς Κμπ... 'Τελείωσε. 'Απεφασίσθη. Τώρα δεν μάς μένει, εμψή να βροΐμε και να δημοσιεύσωμε την εικόνα της.

— Να, μά αυτή ή χάρι δεν θα σ'ας γίνη, εΐπε άφρξων σχεδόν ό Ζάν-κί-ρί.
— Γιατί μωρέ;
— Γιατί... γιατί την αγαπώ... Νά, γιατί. Και δεν θα φήσω να την ρεζιλιέσετε σ'ας...

— 'Αλλά... Γιατό λοιπόν είχαμε τόσας ένστάσεις και κόντρα ένστάσεις ή... εΐπεν ό Κορτάκιος.
'Όλοι έμειναν έκπληκτοι.
'Ε, μά έσπασε ό διάβολος τό πόδι του αυτή την φορά. Και εγώ ό κακομοίρης που μά είχαμε έως τώρα παραπεταμένο, για τ'α πρακτικά, άπεφάσισα να βάλω τό χέρι μου.

Γιατό με μιά χαιρεκακίαν που δεν σ'ας την κρύπτω, τού εΐπα:

— Για κούτα 'δω Ζάν-κί-ρί;
'Εκρατούσα σ'α χέρια μου την φωτογραφίαν τής Κμπ... Φρενιασμένος από τό κακό του ό γιατρός, έβούτηξε ήμεώς να μου την άρπάξη.

'Εγώ ενίαχτηκα άπάνω και άναποδογυρίσας την καρέκλα μου όπισθοχώρησα... Οι άλλοι—τόρα τούς κατάλαβα τί κακοί είναι—δεν έκαμναν τίποτε άλλο, παρ'α να γελοΐν.

'Αλλά ό γιατρός είνε μεγαλείτερος από 'μένα, και γιατό έφοβήθηκα μήπως με βάλη κάτω και μου την πάρη, γιατό κι' εγώ... νά... να την σ'ας την δείχνω...

Κυτιάχτε την, κυτιάχτε την καλά, γιατί ό Ζάν-κί-ρί θα με βάλη κάτω και θα μου την πάρη... Τήν βλέπετε; 'Εχει 87 έραστάς, έχει... 'Άχ, κοντεύει να με πιάση ό Ζάν-κί-ρί... Θα με πιάση... Νά... νάτος μεφτασε... Γιατό γειά σας... τού δίνω όδρομο... Καίρετε...

ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ

ΕΛΑ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΧΡΥΣΗ

'Αγάπη μου χρυσή και διαμαντένια
'Ελα και πάλιν έρωτος λόγια να σου 'πώ,
'Ελα να φιλήσω τ'α χείλη σου τ'α ζαχαρένια,
'Αχ! πίστεψε, πουλάκι μου, πώς σ' αγαπώ.

'Αφησε τόν κόσμον να λέη, ότι θέλει
'Ελα να ζήσουμε τ'α δυό αγαλλιαστά μαζί
'Ο κόσμος είνε κοκορμπόλης—τί σ'έ μέλει;
'Όταν ό Γιάννης Μάγκας σου μόνον γ'α σένα ζή;

'Αφησε τ'α νάζια, φώς μου—δεν περνοΐνε
'Ελα εδω, μέσ 'τη θερμή μου αγαλλιά,
'Όλες ή πιόρες μέλι θα γενοΐνε,
'Όταν σ'έ χορτάσω από... γλυκά φιλιά.

'Ο Γιάννης

ΠΕΤΑΧΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΑΘΗΝΑΙ

* Τ'α εμάθαμε και τ'α δικά σου δεσποινίς Μαρίκα (έδδς 'Αγ. 'Ασωμ.)

— Κάθησε φρόνιμα γιατί θα σ'α βγάλω σ'α φόρα.
* Σεις μερικοί γυμνασιόπαιδες που συχνάτε εις τήν διασταύρωσιν τών οδών 'Αγγισιλάου και Κολοκυνθούς να καθήσετε ήσυχα, παρακαλώ...

— Δεν σ'ας λέω να μην πειράζετε τ'α κορίτσια, αλλά με τρώπο....

— 'Ενας μάλιστα από σ'ας πειράζει τό μικρό τό κοριτσάκι— ξέρετε ποιά.— Μά άφ' ού βλέπει ότι δεν τόν θέλει τί επιμένει; Θα τής φή στο τέλος.

* Δέν μου λές λεβεντόπαιδο Σπ... πώς πηγαίνουν αι σχέσεις σου με την μοδιστρούλαν (έδδς Εύαγγελιστρίας);

— Πιστεύω πολυ καλά. Κ' εσ'α τί λές;

* 'Οχι δ'α και τόσο συχνά στο στενό τής Καπνικαρέας, φίλε Τζ... Δεν αξίζει.

— Πρόσεχε. Θα σ'ε πάρουν μυρουδιά και τότε...

* Καλή μου δεσποινίς Σταμ... (έδδς 'Ομήρου), τό παράκανες με τούς άπέναντι Γερμανούς.

— 'Οχι δ'α, κορίτσι μου, και με όλους. Θα τούς πάρης στο λαιμό σου.

* Δέν μου λές, φίλε τής οδοΐ Ν° 46, διατί πειράζεις τήν διπλανήν σου διηρέτριαν Ν° 48;

— Τ'α αίσθημα σ'ε κ'άνη να κ'άνης σ'αν τρελλός ή τίποτα άλλο;

* Δεσποινίς Κατ. τόν φίλον σου Ι. Θ. που σ'ε αγαπάει τόσον πολυ θα σ'τον πάρει, μανθάνω, μία φίλην σου.

— 'Εκείνη που κ'άνετε τακτικά περιπάτο μαζί. Και θα τό κατορθώση, γιατί είνε τήν τσακπίνια. 'Ωστε πρόσεχε μην φ'ας τήν χολόπηττα.

* 'Εξακολουθεΐτε λοιπόν τό κόρτε αγαπητή κυρία και ώραία δεσποινίς τής οδοΐ Σπενσιόπου;

— 'Αλλά μανθάνω ότι δεν περιορίζεσθε μόνον σαυτό, αλλά και σ'ε κ'άτι άλλο άκόμη.

— Είνε αλήθεια;

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

* 'Αφ' ού έφυγε ό αγαπημένος σου Σωκ. τ'α έψησες, μαθαίνω, δεσποινίς Εύ... (έδδς Νοτ...) με έναν έμποροΐπάλληλον.

— 'Ετσι κ'άνουν κορίτσι μου; Μάτια που δεν βλέπεις γρήγορα τ'α λησμονείς; Δεν κ'άνεις καλά.

* 'Εχομεν και ζηλοτυπίες, αγαπητή γυμνασιόπαι Μ... από τήν αγαπημένην σου Μαρ...

— Μαθαίνω ότι εταν πηγαίνης εις τόν σιδηδρομικόν σταθμόν με κανένα φίλον σου σ'ε παραφυλάει μην πειράξης καμμία άρσκαειάδα.

— Πρόσεχε λοιπόν.

* Και σ'α, αγαπητή γυμνασιόπαι Κ..., τί μαθαίνω;

— Λές ότι ή εξαδέλφη σου Ε. είνε έρωμένη σου; Είνε αλήθεια αυτό;

* Σ' άρέσουν, μου γράφουν, τ'α γ λ υ κ α δεσποινίς Κ... (έδδς Κολοκοτρώνη)...

— Μά, δεν μου λές, γιατί σ' άρέσουν τόσο πολυ ή καραμέλες του Σ...;

ΠΑΡΑΧΙΑΙ

* Στ'α γερά, μανθάνω, τ'α έχεις π'ήσει δεσποινίς Τ. (Βόλον) με τόν Π.

— Με τ'α σωστά σου νομίζεις, κοπέλλα μου, ότι θα σ'ε πάρη; Πρόσεξε...

* Και σ'α δεσποινίς Τ. (Βόλον), μου γράφουν ότι έχεις παραδοθή ψυχήν τε και σώματι εις τόν Π.

— Θαυμάζω κορίτσι μου τό αίσθημά σου, αλλά όχι δ'α και μέχρι αυτού του σημείου!...

* Και σ'α αγαπητή Σ. (Αίγιαν), μανθάνω ότι τρελλαινεται μαζί σου ή δεσποινίς Γ.

— Πρόσεχε όμως γιατί έχεις και άντεραστάς, οι όποιοι σ'ε είδοποιώ θα σ'της βρέξουν...

* Μεγάλον έγωΐσμόν έχειτε κύριοι Χ. και Α. (Φιλιατρά) να λέτε ότι ελας τ'ας κυρίας τ'ας έχειτε σεις άγκαζέ!

— 'Αφήστε, καυμένοι και σεις, και καμμία δια τούς άλλους... Τ'α διάβολο...

* Και σ'α, φίλε Εδ'α... (Κεφαλληνία) μανθάνω ότι έχεις ριχτή χονδρικώς τής...— ξέρεις ποιάς—και αρκετά έχεις προσδεύσει...

— Τ'α δουλειά σου, λοιπόν, γραμμή.

* Γιατί φίλε Κωστή (Πάτρας) τ'α χ'άλασες με τήν Θεοδώρα σου, και δεν πηγαίνεις πιά εις τό σπ'ητι της;

— Δεν σου λέω ότι είνε δικήν να θυμώσης, άφ' ού τής έχάρισε ό Α... φόρεμα, αλλά, φίλε μου, αυτά έχει ό κόσμος...

* Να κ'άτσης επί τέλους φρόνιμα, δεσποινίς Β. τής οδοΐ 'Αγίου Νικολάου (Πάτρας), και να μη πειράζης τόν 'Ανδρέα.

— Πρέπει να παύης, διότι τακτικά θα βλέπης τό όνομά σου στο «Πεταχτό Φλέρτ». Ξέρεις κατόπιν τών επανειλημμένων και συνεχών καταδιώξεών μας, άπεφασίσαμε να βάλομε εις τ'α τρελλά κορίτσια μυαλό...

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

* Με δύο λοιπόν τ'α παίζεις αγαπητή Α. ('Ηράκλειον Κρήτης); Με τήν Α. Α. και με τήν Ο. Ζ.

— Μανθάνω όμως ότι έφαγες ένα βράδυ ξύλο γερό. Να τό πιστέψω;

* Προσδεΐσουν, μανθάνω, οι έρωτές σου φίλε μαθητά Γ. ('Ηράκλειον) με τήν ώραίαν δεσποινίδα...— ξέρεις ποίαν.—

— Πρόσεχε όμως, φίλε μου, διότι έχεις πολλούς άντεραστάς και...

* Είμαι περιέργων να μάθω φίλε μαθητά Π. (Χανία Κρήτης) τί θέλεις όλους τούς του Γυμνασίου εις τ'α χωράφια;

— Μανθάνω ότι τούς μαθαίνεις να σηκώνουν τ'α βάρη, είνε αλήθεια;

* Λοιπόν με δύο τ'α παίζετε ώραία μου δεσποινίς Κ... ('Ηράκλειον);

— Δεν σου αρκεί κορίτσι μου ό ένας; Τ'α διάβολο...

— Και σεις κύριε 'Αν... ('Ηράκλειον) πώς τ'α πάτε με τήν δεσποινίδα Β...

— 'Εχεις δικήν, φίλε μου, να εΐσαι τρελλός μαζί της, διότι είνε πολυ θελκτική και έχει ώραία μάτια, αλλά ελα που τ'α παίζει και με άλλον...

* Au revoir λοιπόν τήν προσεχή Πέμπτην με χίλια φιλιά

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΤΟ 'ΦΛΕΡΤ,, από του προσεχούς Μαρτίου δις τ'ας έβδομάδος. ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

MONTELO

Ο Ζωγράφος:—Όλας τὰς στάσεις στοῦ ἀτελιῆ μου
γιὰ πέντε φράγκα τὰς ἐκτιμῶ
γιὰ μία μόνο πενήντα δίνω
γιατί ἀπ' ὅλες τὴν προτιμῶ.

Ἐκείνη:—Ποία νάναι τάχα δὲν μοῦ τὴν κάνεις,
σ' ἕνα χαρτάκι μὲ μιὰ πενήντα ;...

Ο Ζωγράφος.—Εἶπε στή κάτω, ἀφοῦ τὴν ζέρει;
εἶνε ἢ στάσεις ἐξήντα ἐννεῖά